

UKRADENÝ POLIBEK

L.J. SHEN

BARONET

Ukradený polibek

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

L. J. Shen

Ukradený polibek – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

UKRADENÝ
POLIBEK

UKRADENÝ **POLIBEK**

L. J. SHEN

 BARONET

„Je zvláštní, jak neotřesitelná bývá představa,
že krása je totéž co dobro.“

Lev Nikolajevič Tolstoj, *Kreutzerova sonáta*¹

¹ TOLSTOJ, Lev Nikolajevič. *Kreutzerova sonáta*. Překlad Jakub Šedivý. Praha: Odeon, 2018. 141 s. ISBN 978-80-207-1831-0.

*Věnováno Brittany Danielle Christinové,
Jacquie Czech Martinové
a všem silným ženám na světě.
Nechť jimi jsme, nechť je vychováváme
a nechť je podporujeme.*

SEZNAM PÍSNÍ

- „Young and Beautiful“ – Lana Del Rey
- „Take Me to Church“ – Hozier
- „Young God“ – Halsey
- „Can’t Truss it“ – Public Enemy
- „Back to Black“ – Amy Winehouse
- „Nothing Compares 2 U“ – Sinéad O’Connor
- „Everybody Wants to Rule the World“ – Tears for Fears
- „I’m Shipping Up to Boston“ – Dropkick Murphys

PROLOG

Francesca

NEJHORŠÍ NA TOM všem bylo, že já, Francesca Rossiová, jsem měla celou budoucnost zamčenou v naprosto obyčejné staré dřevěné truhličce.

Ode dne, kdy jsem se o ní dozvěděla – bylo mi šest let – jsem věděla, že ať už se v ní skrývá cokoli, buď mě to zabije, nebo zachrání. Proto není divu, že jsem se včera za úsvitu, kdy se slunce dotklo oblohy, rozhodla osud trochu popohnat a tu truhlu jsem otevřela.

Neměla jsem vědět, kde moje matka ukrývá klíč.

Neměla jsem vědět, kde můj otec schovává tu truhličku.

Když však sedíte celé dny doma a jen se staráte, abyste dosáhli nesplnitelných očekávání svých rodičů, máte času na rozdávání.

„Ani se nehni, Francesko, jinak tě píchnu špendlíkem,“ varovala mě Veronica.

Snad posté jsem si přečetla zažloutlý vzkaz, zatímco na mě matčina stylistka navlékala šaty, jako bych to snad sama nedokázala. Ta slova se mi propálila do paměti, uložila jsem si je do zásuvky v mysli, kam neměl přístup nikdo jiný.

Žilami mi proudilo vzrušení, oči se mi v zrcadle přede mnou leskly odhodláním. Roztřesenými prsty jsem ten list papíru složila a schovala si ho do výstřihu zatím nezašněrovaného korzetu.

Začala jsem přecházet po pokoji sem a tam, nedokázala jsem chvíli postát v klidu. Mámina kadeřnice a stylistka mě okřikovaly a jako v sitcomu se mi hnaly v patách.

Jsem jako Groucho Marx ve filmu Kachní polévka. Chyťte mě, jestli to dokážete.

Veronica mě chytila za tkanice korzetu a přitáhla mě zpátky před zrcadlo, jako by mě měla na vodítku.

„Hele! To bolí,“ stěžovala jsem si.

„Řekla jsem, ani se nehni!“

Byla jsem zvyklá, že se ke mně zaměstnanci mých rodičů chovají jako k pudlovi z dobrého chovu. Ne že by na tom záleželo. Dnes večer políbím Angela Bandiniho. Nebo přesněji – *dovolím* mu, aby mě políbil.

Lhala bych, kdybych tvrdila, že jsem každý večer ode dne, kdy jsem se před rokem vrátila ze švýcarské internátní školy, kam mě rodiče poslali, nesnila o tom, že Angela políbím. Když mi bylo devatenáct, Arthur a Sofia Rossiovi se oficiálně rozhodli, že mě představí chicagské společnosti, kde si ze stovek vhodných Italoameričanů napojených na chicagskou mafii vyberu budoucího manžela. Dnešním dnem započne řetězec událostí a společenských návštěv, já však už moc dobře vím, koho si chci vzít.

Papá a mamá mi oznámili, že na vysokou můžu zapomenout. Mám se soustředit na to, abych si našla dokonalého manžela, protože jsem jedináček a jediná dědička majetku a firem rodu Rossiových. Vždy jsem snila o tom, že jako první žena v naší rodině získám vysokoškolské vzdělání, nejsem ale tak hloupá, abych

se rodičům postavila. Naše služebná Clara často říkává: „Nepotřebuješ si najít manžela, Frankie. Potřebuješ jen dostát očekáváním svých rodičů.“

Nemýlí se. Narodila jsem se do zlaté klece. Je sice velká, ale přesto na zámek. Pokusy o útěk by mohly znamenat smrt. Ve vězení se mi nelíbí, ale vím, že dva metry pod zemí by se mi líbilo ještě míň. A tak jsem se nikdy neopovážila ani vykouknout zpoza mříže své cely, abych zjistila, co se ukrývá na druhé straně.

Můj otec, Arthur Rossi, je hlavou chicagské mafie zvané Organizace.

Ten titul, tak bolestně nemilosrdný, se vůbec nehodí k muži, který mi zapléтал vlasy, učil mě hrát na piano, a dokonce i prolil slzu, když jsem v Londýně hrála při recitálu na piano před tisícovkami diváků.

Angelo – jak asi tušíte – je v očích mých rodičů dokonalým adeptem na manžela. Přitažlivý, bohatý a s vhodným původem. Právě jeho rodině patří dobrá půlka budov ve čtvrti Malá Itálie a ve většině z nich můj otec provozuje mnoho nezákonných aktivit.

Angela znám od narození. Viděli jsme se dospívat tak, jako rozkvétají květiny. Pomalu, a přesto rychle. Během letních prázdnin na těch nejluxusnějších místech a pod přísným dohledem příbuzných, mafiánů – mužů, kteří prošli zasvěcovacím rituálem a stali se plnohodnotnými členy mafie – a osobních strážců.

Angelo má čtyři sourozence, dva psy a úsměv, z kterého by vám roztála italská zmrzlina v ruce. Jeho otec vede účetní firmu, která spolupracuje s mou rodinou, a oba jsme každý rok jezdili na dovolenou do Syrakus na Sicílii.

Angelovy kdysi blond vlasy během let ztmavly a zkrotil je sestřihem. Jeho třpytivé oči, modré jako oceán, mu zvážněly a zatvrdily se věcmi, které mu bez

pochyb ukázal a naučil ho jeho otec. Jak se mu prohloubil hlas, zdůraznil se jeho italský přízvuk. Štíhlá chlapecká postava se postupně proměnila ve svaly a s výškou mu narostlo i sebevědomí. Stal se z něj mnohem tajuplnější a méně impulzivní muž, který promluví jen málokdy, ale když už to udělá, z jeho slov mi roztaje nitro.

Zamilovat se je tak tragická věc. Není divu, že je z toho lidem smutno.

A ačkoli v mých očích Angelo dokáže roztát zmrzlinu, nejsem jediná dívka, která z jeho neustále zachmuřeného pohledu taje, kdykoli se na ni podívá.

Bylo mi zle jenom z pomyšlení, že zatímco já jsem se na konci prázdnin vrátila do katolické školy pro dívky, on se vrátil do Chicaga, kde trávil čas, povídal si a líbal se s ostatními dívkami. Vždycky jsem se s ním ale cítila, jako bych byla Ta pravá. Zastrkával mi květiny do vlasů, a když se nikdo nedíval, nechával mě pít víno. Kdykoli jsem promluvila, oči se mu smály. Kdykoli si mě jeho mladší bratři dobírali, vytahal je za uši a odehnal je. A každé léto si našel chvíli a dával mi pusu na špičku nosu.

„Francesko Rossiová, jsi ještě krásnější než loni.“

„To říkáš vždycky.“

„A vždycky to myslím vážně. Nemám ve zvyku plýtvat slovy.“

„Tak mi pověz něco důležitého.“

„Ty, moje bohyně, se jednoho dne staneš mojí ženou.“

Každou vzpomínku z těch letních prázdnin jsem si střežila jak posvátnou zahradu obehnanou plotem citu a zalévala ji, dokud z ní nevyrostla zahrádka jako z pohádky.

Víc než co jiného si pamatuju, jak jsem každé léto

tajila dech, kdykoli přišel do mého pokoje nebo do obchodu, který jsem navštívila, nebo ke stromu, pod nímž jsem si četla knihu. Jak roky plynuly a my dospívali, tyto naše „okamžiky“ prodlužoval a s neskrývaným pobavením se díval, jak se snažím – a selhávám – chovat jako ostatní kluci, přestože jsem byla naprosto zjevně dívkou.

Zastrčila jsem si vzkaz hlouběji do podprsenky, právě když mi Veronica zabořila masité prsty do slonovinové kůže, oběma rukama popadla korzet a upevnila mi ho kolem trupu.

„Kéž by ze mě byla zas devatenáctiletá krásko,“ povzdechla si teatrálně. Propletla hedvábné tkanice a já jsem zalapala po dechu. Jen ta nejvyšší smetánka italské mafie se na společenské události připravuje s pomocí stylistek a služebných. A moji rodiče se považují za druhé Windsory. „Pamatuješ ty časy, Almo?“

Kadeřnice se uchechtla. Odhrnula mi ofinu na stranu a upravila drdol na týlu. „Zas tolik si věřit nemusíš. V devatenácti jsi byla hezká jako obrázek. Oproti tobě je však Francesca jako *Stvoření Adama* od Michelangela. Nejste ze stejné ligy. Dokonce nehrajete ani stejnou míčovou hru.“

Ucítila jsem, jak mi kůže hoří rozpaky. Tušila jsem, že se lidem pohled na mě líbí, ale krása jako taková mě děsí. Krása je mocná, avšak pomíjivá. Jako krásně zabalený dárek, který jednoho dne nevyhnutelně ztratím. Nechtěla bych ho otevřít, ani si vychutnat jeho obsah, protože rozloučit se s ním by pak bylo ještě těžší.

Jediný člověk, kterému by neměl dnes večer na maškarním plesu v chicagském Institutu umění uniknout můj vzhled, je Angelo. Tématem galavečeru jsou bohové a bohyně z řecké a římské mytologie. Víím, že většina žen se tam ukáže v kostýmu Afrodity nebo Ve-

nuše. Možná Héry nebo Rhey, pokud je posedne chuť na trochu originality. Já však ne. Já se chystám jít za Nemesis, bohyni pomsty. Angelo mě vždy oslovoval bohyně a dnes večer chci své přezdívkce dostat tím, že se tam ukážu jako ta nejmnocnější bohyně ze všech.

Máme jednadvacáté století a ode mě je možná přece jenom trochu naivní, že se chci v devatenácti letech vdát a usadit se v domluveném manželství, avšak v Organizaci si všichni ceníme tradic. Jen ta naše holt patří do devatenáctého století.

„Co stálo v tom vzkazu?“ Veronica mi oblékla šaty a na záda připevnila dvojici sametových černých křidel. Šaty byly bez ramínek a barvy jasné letní oblohy, s nádhernou vlnitou sukní z modrého tylu. Za mnou se táhla půlmetrová vlečka a u nohou služebných se rozlévala jako oceán. „Však víš, v tom, co sis ho schovala do korzetu.“ Uchechtla se a do uší mi nasadila zlaté náušnice ve tvaru křidel z peří.

„Stálo tam to,“ – dramaticky jsem se usmála a zadívala se na ni v odrazu zrcadla před námi, ruku jsem si přitiskla na hrud', kde se ukrýval ten vzkaz, „co je začátkem zbytku mého života.“

1. KAPITOLA

Francesca

NEVĚDĚL JSEM, že Venuše měla křídla.“ Angelo mě ve dveřích Institutu umění políbil na hřbet ruky. Srdce mi pokleslo, než jsem stihla to hloupé zklamání potlačit. Dělal si legraci. Navíc mu to ve smokingu oslnivě slušelo, takže bych mu byla schopná odpustit jakoukoli chybu, když pomínu chladnokrevnou vraždu.

Muži, na rozdíl od žen na galavečeru, měli smokin-gy a poloviční masky. Angelo svůj smoking doplnil zlatou benátskou maškarní maskou, která mu zakrývala většinu obličeje. Naši rodiče si vyměnili zdvořilosti, zatímco my jsme tu jen postávali a opájeli se pohledem na pihy a každý centimetr odhalené kůže toho druhého. Nevysvětlila jsem mu, že na sobě mám kostým Nemesis. O mytologii jsme se mohli bavit kdykoli jindy – budeme na to mít celý život. Jen jsem si chtěla být jistá, že si dnes večer ukradneme další okamžik. Akorát tentokrát, až mě políbí na nos, zvednu hlavu a spojím naše rty a spolu s nimi i naše osudy.

Jsem Amor, ozbrojený šípy lásky, jež míří přímo do Angelova srdce.

„Jsi krásnější, než když jsem tě viděl posledně.“ Angelo si sevřel klopou smokingu nad srdcem a předstíral kapitulaci. Všichni kolem nás ztichli a já si všimla, že si naši otcové vyměnili spiklenecké pohledy.

Dvě mocné, zámožné italoamerické rodiny se silnými vzájemnými vazbami.

Don Vito Corleone by byl pyšný.

„Viděl jsi mě před týdnem na Giannině svatbě.“ Nejradši bych si olízla rty, zatímco se mi Angelo díval přímo do očí.

„Na svatbách ti to sluší, ale se mnou, když jsi celá moje, ti to sluší ještě víc,“ pronesl prostě a mně se rozbušilo srdce, než se otočil k otci. „Pane Rossi, smím doprovodit vaši dceru ke stolu?“

Otec mi zezadu stiskl rameno. Jeho přítomnost jsem si v hustém oparu euforie uvědomovala jen matně. „Drž ruce tak, abych na ně viděl.“

„To já vždycky, pane.“

Zavěsila jsem se Angelovi do rámě a jeden z desítek číšníků nás doprovodil k našemu stolu zakrytému zlatým ubrusem a prostřenému křehkým černým porcelánem. Angelo se ke mně naklonil a zašeptal mi do ucha: „Nebo aspoň dokud nebudeš oficiálně moje.“

Rodiny Rossiových a Bandiniových seděly několik míst od sebe – k mému zklamání – avšak nepřekvapilo mě to. Otec byl vždy srdcem každého večírku, a kdekoli se chystal ukázat, tam si štědře zaplatil ta nejlepší místa. Naproti mně studovali vinný lístek guvernér státu Illinois Preston Bishop s manželkou. Vedle nich byl muž, kterého jsem neznala. Obličej mu zakrývala jednoduchá černá maska a oblečený byl ve smokingu, který soudě podle kvalitní látky a dokonalého střihu musel stát jmění. Vedle něj seděla hlučná blondýna v róbě z bílého tylu a se špagetovými ramínky. Dal-

ší z desítek Venuší, které se tu ukázaly v těch samých šatech.

Muž vypadal, že se nudí k smrti, točil sklenkou s whisky a krásné ženy vedle sebe si nevšímal. Když se k němu naklonila a pokusila se s ním navázat hovor, odvrátil se a sklopil oči k mobilu, až nakonec ztratil zájem úplně a jen zíral na zeď za mnou.

Bodl mě osten smutku. Ta žena si zasloužila víc, než co jí nabízel. Víc než jen chladného muže, s kterým ji nečeká nic dobrého a z něhož vás mrazí v zádech, aniž se na vás podívá.

Vsadím se, že tenhle muž by svojí přítomností dokázal udržet zmrzlinu mraženou několik dní.

„S Angelem si očividně rozumíte,“ poznamenal papá konverzačně a pohlédl na moje lokty, které jsem opírala o stůl. Okamžitě jsem je odtáhla a zdvořile se usmála.

„Je milý.“ Ráda bych řekla „super milý“, ale táta moderní mluvou pohrdá.

„Zapadá do skládačky.“ Papá se napil. „Požádal, jestli by tě mohl vzít příští týden na schůzku, a já souhlasil. Samozřejmě vás doprovodí Mario.“

Jak jinak. Mario je jedním z desítek otcových strážců. Vypadá jak cihla a má stejně vysoké IQ. Tušila jsem, že mě otec dnes večer nespustí z dohledu, především protože věděl, že si s Angelem rozumíme možná až moc dobře. Papá mě celkově vzato podporuje, avšak má rád vše po svém. A to „po svém“ by většině lidí mého věku připadalo zpátečnické a možná že i na hranici barbarství. Nejsem hloupá. Víím, že si kopu hrob, když jsem si nevydupala vzdělání nebo dobré zaměstnání. Víím, že bych se *sama* měla rozhodnout, za koho se provdám.

Jenže také víím, že buď bude po jeho, nebo vůbec.

Svoboda by znamenala, že ztratím rodinu – a rodina pro mě představuje úplně všechno.

Když pomínu tradici, chicagská mafie se dalece liší od toho, jak je představovaná ve filmech. Zapomeňte na zaplivané uličky, oslzlé feťáky a krvavé přestřelky s policií. V dnešní době se zabýváme praním špinavých peněz, obchodem a recyklací. Můj otec se otevřeně dvoří policii, přátelí se s politiky v těch nejvyšších pozicích, a dokonce pomohl FBI dopadnout několik velmi nebezpečných podezřelých.

Po pravdě to je také důvod, proč jsme sem dnes večer přišli. Otec souhlasil, že věnuje závratnou částku na novou charitativní nadaci, která má pomáhat sociálně slabé mládeži k dosažení vyššího vzdělání.

Ach, ironie. Má odvěká přítelkyně.

Popíjela jsem šampaňské, zírala přes stůl na Angela, který hovořil s dívkou jménem Emily, jejíž otec vlastnil největší baseballový stadion v Illinois. Angelo jí prozradil, že se chystá přihlásit na magisterský program na Severozápadní univerzitě a při studiu pracovat v otcově účetní firmě. Pravda je, že bude pro mého otce prát špinavé prachy a do konce života sloužit Organizaci. Už jsem přestávala jejich konverzaci vnímat, když se ke mně otočil guvernér Bishop.

„A copak vy, slečno Rossiová? Chystáte se na vysokou?“

Všichni kolem nás si povídali a smáli se s výjimkou muže přede mnou. Ten si stále nevšímal svého doprovodu, raději se věnoval sklence a ignorování mobilu, který se co chvíli rozsvítil, jak mu každou minutou chodila snad stovka nových zpráv. Když se na mě zahleděl, jako by se díval spíš skrz mě. Hlavou mi proletělo, kolik mu asi je let. Vypadal starší než já, ale ne tak docela v otcově věku.

„Já?“ Zdvořile jsem se usmála a záda mi ztuhla. Uhladila jsem si ubrousek v klíně. Moje dobré způsoby jsou bez chybičky a dokážu proplouvat jakoukoli společenskou konverzací. Ve škole se mi dostalo všeobecného vzdělání a studovala jsem i etiku a latinu. Dokázala bych bavit kohokoli, od světových lídrů po kus odplivnuté žvýkačky. „Před rokem jsem maturovala. Teď bych ráda tady v Chicagu rozšiřovala své společenské vazby a získávala nové známé.“

„Jinými slovy nepracujete, ani nestudujete,“ shrnul to muž přede mnou, kopnul do sebe zbytek drinku a střelil po mém otci zlověstným šklebem. Cítila jsem, jak mi hoří špičky uší. Zadívala jsem se na otce, očima jsem ho prosila o pomoc. Nejspíš muže neslyšel, protože na jeho poznámku nijak nereagoval.

„Kristepane,“ ucedila blondýna vedle toho nevychované a zrudla. Jenom mávl rukou.

„Jsme tu mezi přáteli. Tohle nikdo ven nevynesel.“

Nikdo to ven nevynesel? Co je ten člověk sakra zač?

Narovnala jsem se a napila se ze sklenice. „Samozřejmě se věnuji i dalším činnostem.“

„Jsem jedno ucho,“ vybídl mě výsměšně s předstíraným zájmem. Naše strana stolu zmlkla. Bylo to vážné ticho. Takové, které naznačovalo, že se blíží velmi trapný okamžik.

„Velmi ráda se věnuji charitě...“

„To není skutečná činnost. Co děláte?“

Slovesa, Francesko. Použij slovesa.

„Jezdím na koni a baví mě zahradničení. Hraji na piano. A... hm, nakupuji, co potřebuji.“ Akorát jsem to zhoršovala a moc dobře jsem si to uvědomovala. On však nedovolil, aby se konverzace stočila jiným směrem, a nikdo mi nepřispěchal na pomoc.

„To jsou koníčky a požitky. Jaký je váš přínos spo-

lečnosti, slečno Rossiová, když pomínu podporu národní ekonomiky tím, že kupujete tolik oblečení, že by se jím dala zakrýt celá Severní Amerika?“

Příbory zacinkaly o křehký porcelán. Nějaká žena zalapala po dechu. Teď už utichly i ty poslední zbytky hovoru.

„To stačí,“ zasyčel můj otec ledovým hlasem a se zuřivým výrazem v očích. Škubla jsem sebou, muž za maskou však zachoval klid. Víc než co jiného se zdálo, že ho baví, kudy se konverzace ubrala.

„Souhlasím, Arthure. Myslím, že jsem se o vaší dceři dozvěděl vše, co šlo. A to ani ne do minuty.“

„Copak jste doma zapomněl své politické i veřejné povinnosti, stejně jako své vychování?“ ucedil můj otec jako vždy nade vše zdvořile.

Muž vycenil zuby. „Právě naopak, pane Rossi. Pamatuji si je velmi dobře, tedy k vašemu budoucímu zklamání.“

Preston Bishop se ženou uhasili celou tuhle společenskou katastrofu tím, že se mě začali vyptávat na moje dětství v Evropě, recitály a na to, co bych chtěla studovat (botaniku, ačkoli jsem nebyla tak hloupá, abych si stěžovala, že mě vysoká nečeká). Rodiče se nad mými bezchybnými konverzačními dovednostmi pyšně usmívali, a dokonce i žena sedící vedle toho neurvalého cizince se váhavě připojila ke konverzaci a pověděla nám, že před nástupem na vysokou putovala po Evropě. Byla to novinářka a procestovala celý svět. Avšak bez ohledu na to, jak byli všichni milí, jsem nedokázala zapomenout na to strašlivé ponížení, které mi uštědřil ostrý jazyk jejího partnera, jenž se – jen tak mimochodem – se znuděným výrazem vrátil k zírání do sklenky čerstvě dolité whisky.

Uvažovala jsem, že bych poznamenala, že spíš než

další drink by s ním úplné zázraky dokázala profesionální pomoc.

Po večeři přišel na řadu tanec. Každá přítomná žena měla kartičku s tanečním pořádkem, vyplněnou jmény těch, kteří tanec s ní vyhráli v tiché aukci. Veškerý výtěžek poputuje na charitu.

Zašla jsem si taneční pořádek prostudovat k dlouhému stolu se jmény všech přítomných žen. Srdce se mi při pohledu na něj rozbušilo, protože mi na něm neušlo Angelovo jméno. Nadšení však hodně rychle vystřídala zlá předtucha, protože můj seznam, mnohem delší než taneční pořádky ostatních, byl po okraj popsaný italsky znějícími jmény. Očividně strávím celý večer tancem, až mi z toho odpadnou nohy. Ukrást si s Angelem chvilku pro polibek bude náročné.

Jako první mě čekal tanec s federálním soudcem. Pak s bouřlivým italoamerickým playboyem z New Yorku, který mi prozradil, že sem přišel jenom proto, aby zjistil, jestli jsou zvěsti o mém vzhledu pravdivé. Políbil mě na lem šatů jako nějaký středověký vévoda, než ho, namol opilého, přátelé odtáhli zpátky k jeho stolu. *Prosím, nechod' se otce ptát, jestli se mnou můžeš na schůzku*, sténala jsem v duchu. Působil na mě jako zazobaný hlupák, který by můj život proměnil ve verzi z *Kmotra*. Třetí byl na řadě guvernér Bishop a čtvrtý Angelo. Jednalo se o relativně krátký waltz, snažila jsem se však nenechat se tím otrávit.

„Tak tady ji máme.“ Angelo se rozzářil, když si ke mně a guvernérovi přišel pro náš tanec.

Ze stropu visely lustry a mramorová podlaha pod klapajícími podpatky tanečníků zpívala. Angelo se ke mně sklonil, chytil mě za ruku a druhou mi položil kolem pasu.

„Jsi nádherná. Krásnější než před dvěma hodinami,“

vydechl, až mě na tváři zahřál teplý vzduch. V srdci se mi rozletěli droboučcí sametoví motýlci.

„To jsem ráda, protože v tom nemůžu dýchat.“ Zasmála jsem se a zadívala se mu do očí. Věděla jsem, že mě teď nemůže políbit. Motýlky zalila panika, až se utopili v přívalu obav. Co když si ten okamžik vůbec neukradneme? Pak by ten vzkaz byl naprosto zbytečný.

Ta dřevěná truhlička mě buď zachrání, nebo zabije.

„Pokud ti dojde dech, moc rád ti dám dýchání z úst do úst.“ Přejel pohledem po mém obličejí a ohryzek se mu zhloupl, když ztěžka polkl. „Moc rád bych ale začal tím, že tě příští týden vezmu na schůzku, pokud bys chtěla.“

„Chci,“ vyhrkla jsem možná až příliš rychle. Zasmál se a přitiskl čelo k mému.

„Chtěla bys taky vědět kdy?“

„Kdy si vyjdeme?“ zeptala jsem se přihloupě.

„To taky. A mimochodem to bude v pátek. Myslel jsem ale, odkdy jsem věděl, že se staneš mojí ženou?“ zeptal se bez zaváhání. Stěží jsem dokázala přikývnout. Chtělo se mi plakat. Cítila jsem, jak mě uchopil kolem pasu ještě pevněji, a uvědomila si, že ztrácím rovnováhu.

„Pochopil jsem to v létě, když ti bylo šestnáct. Mně bylo dvacet. Připadal jsem si jako pedofil.“ Zasmál se. „Do naší chaty na Sicílii jsme dorazili pozdě. Táhl jsem zrovna kufr podél cesty k našim chatkám, když jsem tě zahlédl, jak na molu splétáš věnec z květin. Usmívala ses na ty květiny, byla jsi tak krásná a nedosažitelná, a já nechtěl kouzlo okamžiku zničit tím, že bych na tebe promluvil. Pak vítr ty květiny rozfoukal všude kolem. Ani jsi nezaváhala. Vrhla ses do řeky a pochytila všechny květy, které se uvolnily z to-

ho věnce, i když jsi věděla, že je tak jako tak zničený. Proč jsi to udělala?“

„Matka měla narozeniny,“ přiznala jsem. „Nesměla jsem ji zklamat. A ten narozeninový věneček byl nakonec dokonalý.“

Pohled mi sklouzl k tomu bezútěšnému prostoru mezi námi.

„Nesměla jsi ji zklamat,“ zopakoval Angelo zamyšleně.

„Toho dne jsi mě na toaletách v restauraci políbil na nos,“ připomněla jsem mu.

„To si pamatuju.“

„Znovu si dneska ukradneš polibek na nos?“ zeptala jsem se.

„Nikdy bych ti nic neukradl, Frankie. Svůj polibek si od tebe koupím za plnou cenu do posledního měďáku,“ odpověděl dobrosrdečně a mrkl na mě. „Ale bojím se, že vzhledem k tvému plnému tanečnímu pořádku a tomu, že dnes musím prohodit pár slov s každým členem mafie, kterému se podařilo ukořistit vstupenku na tuhle akci, to budeme muset odložit. Neboj, už jsem pověděl Mariovi, že mu štědře zaplatím, aby si dal v pátek načas, až bude vyzvedávat naše auto z parkoviště restaurace.“

Náznak paniky se teď už proměnil v čirou hrůzu. Jestli mě dnes večer nepolíbí, věštba z toho vzkazu se nevyplní.

„Prosím.“ Pokusila jsem se rozzářeně usmát, abych svůj děs zamaskovala za nedočkavost. „Moje nohy si zaslouží odpočinek.“

Kousl se do pěsti a zasmál se. „Tolik sexuálních nárážek, Francesko.“

Nevěděla jsem, jestli se chci spíš rozbrečet beznadějí, nebo rozkřičet podrážděním. Nejspíš obojí. Píseň ještě ani neskončila a my jsme se pořád kolébali v ná-

ručí toho druhého, uhranuti temným kouzlem, když jsem na odhalené kůži mezi lopatkami ucítila pevnou, silnou dlaň.

„Myslím, že jsem na řadě,“ uslyšela jsem za sebou tichý, hrozivý hlas. Zamračeně jsem se otočila a zjistila, že na mě hledí ten buran v černé masce.

Byl vysoký – tak metr devadesát nebo devadesát pět – a inkoustově černé vlasy měl dokonale uhlašené. Silné, pevné tělo měl štíhlé, avšak zároveň široké. Jeho oči byly břidlicově šedé, lehce zešikmené a hrozivé, až příliš hranatá čelist mu rámovala plné rty a dodávala jeho jinak pohlednému vzhledu na drsnosti. Na rtech se mu usadil pohrdavý neosobní úšklebek. Nejradši bych mu ho setřela fackou. Očividně se ještě stále dobře bavil těmi nesmysly, které ze mě padaly při večeři. A soudě podle pohledů, jež po nás s neskrývaným zájmem vrhali ostatní hosté, jsme neunikli pozornosti. Ženy se na něj dívaly jako vyhládlí žraloci na rybí akvárium. Muži se napůl zubili pobavením.

„Pozor na ruce,“ varoval ho Angelo, když píseň skončila a on už si mě nemohl nechat v náruči.

„Hleďte si svého,“ zavrčel muž.

„Určitě vás mám v tanečním pořádku?“ Se zdvořilým, avšak slabým úsměvem jsem se k muži otočila. Ještě stále jsem byla z rozhovoru s Anjelem trochu dezorientovaná, když si mě ten cizinec přitáhl k pevnému tělu a majetnický mi položil dlaň na záda níž, než by bylo společensky přijatelné, jen milimetry od mého zadku.

„Odpovězte,“ zasyčela jsem.

„Můj příhoz na tanec s vámi byl ze všech nejvyšší,“ odpověděl suše.

„Příhozy jsou anonymní. Nevíte, kolik zaplatili ostatní.“ Pevně jsem stiskla rty, abych se nerozkřičela.

„Vím, že to dalece přesáhlo hodnotu tohoto tance.“

Naprosto neskutečné.

Začali jsme tančit kolem sálu, zatímco ostatní páry nejen kroužily a bavily se, ale také po nás vrhaly závistivé pohledy. Čiré, syrové pohledy, které mi prozradily, že ta blondýna, s níž přišel na maskarní, rozhodně není jeho manželka. A že jsem sice v Organizaci považovaná za cenné zboží, avšak že ten neurvalec je stejně žádaný jako já.

Byla jsem v jeho náruči ztuhlá a chladná, on jako by si toho ale nevšiml – nebo mu to nevadilo. Tančit waltz uměl lépe než většina lidí, k tanci však přistupoval technicky a chyběla mu vřelost a Angelova hravost.

„Nemesis.“ Tím mě překvapil, dravým pohledem mě přitom svlékal donaha. „Rozdává radost a šíří zoufalství. To k té poddajné dívce, která před chvílí bavila u stolu Bishopa a tu jeho manželku s kobylicím obličejem, moc nepasuje.“

Málem jsem se zalkla. On vážně právě o manželce guvernéra řekl, že má kobylicí obličej? A že já jsem *poddajná*? Odvrátila jsem se. Snažila jsem se nevšímat si opojné vůně jeho kolínské ani toho, jak se jeho tělo jako z mramoru tiskne k mému.

„Nemesis je moje spřízněná duše. To ona nalákala Narcise k vodě, kde se zadíval na svůj odraz na hladině a zemřel na marnivost. Pýcha je strašlivá vlastnost.“ Střelila jsem po něm výsměšným úsměvem.

„Některým by se hodilo jí onemocnět.“ Odhalil dvě rovné řady bílých zubů.

„Arogance je nemoc. Soucit je lék. Většina bohů neměla Nemesis ráda, ale jenom proto, že měla kuráž.“

„A vy?“ Povytláhl tmavé obočí.

„A já co?“ Nechápatě jsem svraštila obočí, můj zdvořilý úsměv se začínal bortit. Takhle o samotě byl ještě neurvalejší než předtím.

„Máte kuráž?“ zeptal se. Hleděl na mě tak troufale a intimně, až mi připadalo, jako by vdechoval do mé duše oheň. Nejradši bych ustoupila z jeho dosahu a vrhla se do bazénu plného ledu.

„Samozřejmě,“ odpověděla jsem a narovнала se. „Kde jste nechal slušné způsoby? To vás vychovala smečka divokých kojetů?“

„Uved'te příklad,“ vybídl mě. Na můj žert nijak ne-reagoval. Začala jsem se od něj odtahovat, on si mě však prudce přitáhl zpátky do náruče. Třpytivý sál kolem nás ustoupil do pozadí. Přestože jsem si začínala uvědomovat, že ten muž skrývajíc se za maskou je nezvykle krásný, jeho odporné chování bylo to jediné, co vystupovalo do popředí.

Jsem válečnice a dáma... a rozumný člověk, který si s tímhle příšerným mužem dokáže poradit.

„Mám moc ráda Angela Bandiniho.“ Ztišila jsem hlas a stočila pohled od jeho očí ke stolu, kde seděla Angelova rodina. Můj otec seděl několik míst od nich, pozoroval nás mrazivým pohledem, obklopený mafiány, kteří si spolu povídali.

„A víte, v mé rodině máme tradici, která se datuje deset generací do minulosti. Před svatbou dostane každá nevěsta z rodiny Rossiových dřevěnou truhličku – vyřezávanou a vytvořenou čarodějnici, která žila ve vesnici v Itálii, odkud pocházejí mí předci – a přečte si tři vzkazy, které jí napsala předcházející nevěsta. Je to takový talisman pro štěstí a věštba dohromady. Dneska jsem tu truhličku ukradla a jeden ze vzkazů si přečetla, jenom abych osud trochu popohnala. Stálo tam, že mě dnes políbí láska mého života, a, no...“ Vtáhla jsem spodní ret do úst a zadívala se na Angelovo prázdné místo. Muž na mě lhostejně zíral, jako bych byla cizojazyčný film, kterému nerozumí. „Dnes večer ho políbím.“

„Tak tohle je ta vaše kuráž?“

„Když mám cíl, jdu si za ním.“

Maska se mu zkrivila ješitným úšklebkem, jako by si myslel, že jsem naprosto hloupá. Zadívala jsem se mu do očí. Můj otec mě naučil, že nejlepší způsob, jak jednat s muži jako on, je konfrontace, ne útek. A tenhle muž? Ten by se vydal na lov.

Ano, věřím v tu tradici.

Ne, nezáleží mi na tom, co si myslíte.

Pak jsem si uvědomila, že jsem mu během večera postupně prozradila celý svůj životní příběh, a přitom jsem se ho ani nezeptala na jméno. Nechtěla jsem to vědět, ale etiketa žádala, abych to aspoň předstírala.

„Zapomněla jsem se zeptat, kdo jste.“

„To proto, že vám to bylo jedno,“ odsekl.

Poté se na mě dlouze zadíval. V jeho pohledu se mísila divokost s protichůdnou nudou.

Neodpověděla jsem, protože řekl pravdu.

„Jsem senátor Wolfe Keaton.“ Ta slova se mu ostře převalila na jazyku.

„Nejste trochu mladý na to, abyste byl senátorem?“ Zalichotila jsem mu jen z principu, abych zjistila, jestli dokážu roztavit tu silnou vrstvu kreténství, kterou kolem sebe vybudoval. Někdy lidé potřebují jen pevně obejmout. Kolem krku. Ne, počkat, ve skutečnosti jsem uvažovala, že bych ho uškrtila. To není totéž.

„Třicet. Narozeniny slavím v září. Loni v listopadu mě zvolili.“

„Blahopřeji.“ *Víc ukradené už mi to být nemůže.*

„Musíte mít radost.“

„Jsem v sedmém nebi.“ Přitáhl si mě ještě blíž a přitiskl si mé tělo k svému.

„Můžu se vás zeptat na něco osobního?“ Odkáslala jsem si.

„Jen pokud pak budu moct udělat totéž,“ opáčil.
Zamyslela jsem se.

„Souhlasím.“

Sklonil bradu a tím gestem mě pobídl, ať pokračuju.

„Proč jste mě požádal o tanec, a navíc jste za toto pochybné potěšení musel zaplatit horentní sumu peněz, když je naprosto zřejmé, že ve vašich očích představuji povrchnost a nevкус?“

Poprvé za celý večer se mu přes tvář mihl náznak úsměvu. Vypadalo to na něm nepřírozeně, skoro jako pouhá iluze. Došla jsem k závěru, že se moc často nesměje. Nebo se nesměje vůbec.

„Chtěl jsem se přesvědčit, zda jsou pověsti o vaší kráse pravdivé.“

Další takový. Nejradši bych mu dupla na nohu, ale odolala jsem. Muži jsou tak jednoduchá stvoření. Ovšem, připomněla jsem si, Angelo si už *dřív* myslel, že jsem krásná. Myslel si to o mně v době, kdy jsem ještě nosila rovnátka, nos a tváře jsem měla poseté pihami a na hlavě neposlušné vlasy neurčité hnědé barvy, které jsem se teprve měla naučit zkrotit.

„Jsem na řadě,“ prohlásil, aniž by můj vzhled okomentoval. „Už jste vybrala jména pro děti, které si s tím svým Banginim pořídíte?“

To byla zvláštní otázka. Bez pochyb ji položil proto, aby si ze mě utahoval. Chtěla jsem se otočit a nechat ho tu stát jako kůl v plotě, skladba však končila a bylo by hloupé hodit ručník do ringu, když náš tanec měl už tak jako tak skončit. Navíc to vypadalo, že ho nudí cokoliv, co řeknu. Proč bych měla promarnit perfektní šanci?

„*Bandinim*. A ano, po pravdě je už vybrané mám. Christian, Joshua a Emmaline.“

Dobře, tak jsem si už pro ty děti vybrala i pohlaví. To tak bývá, když máte spoustu volného času.

Ted' už se cizinec v polomasce naplno křenil, a kdyby mi ze vzteku neproudil žilami čirý jed, možná bych i dokázala jeho úsměv jak z reklamy ocenit. Místo aby se poklonil a políbil mi ruku, což bylo dle informační brožury k maškarnímu plesu povinné, odstoupil a výsměšně mi zasalutoval. „Děkuji, Francesko Rossiová.“

„Za tanec?“

„Za informace.“

Po tom prokletém tanci se senátorem Keatonem šel večer hodně rychle od desíti k pěti. Angelo posedával u stolu s několika muži a zapáleně s nimi o něčem diskutoval, zatímco já šla z ruky do ruky, povídala si, usmívala se a s každým dalším tancem ztrácela naději a přičetnost. Nemohla jsem té absurdní situaci uvěřit. Ukradla jsem matčinu dřevěnou truhličku – jednu jedinou věc, kterou jsem kdy ukradla – abych si přečetla vzkaz a získala odvalu Angelovi ukázat, co cítím. Pokud mě dnes večer nepolíbí – pokud mě dnes večer *nikdo* nepolíbí – znamená to, že jsem odsouzena k životu bez lásky?

Tři hodiny po začátku maškarního bálu se mi podařilo vyklouznout z muzea. Zastavila jsem se na širokém betonovém schodišti a nadechla se svěžího vzduchu. Můj poslední tanečník musel odejít o něco dřív. Naštěstí začala jeho žena předčasně rodit.

Objala jsem se kolem těla, odolávala chicagskému větru a smutně se jen tak smála. Kolem vysokých budov se mihl jediný žlutý taxík a dva lidé choulící se k sobě kličkovali po chodníku ke svému cíli.

Cvak.

Jako by někdo vypnul vesmír. Pouliční lampy po celé ulici náhle zhasly a veškeré světlo se vytratilo.

Bylo to až morbidně krásné – jediným zdrojem světla byl mihotající se srpek měsíce nade mnou. Zezadu

mě objala paže. Dotkla se mě sebejistě, silně, ovinula mi tělo, jako by mě muž, jemuž patřila, už nějakou dobu studoval.

Celé roky.

Otočila jsem se. Zpoza Angelovy zlatočerné masky na mě hleděly oči. Vzduch mi zmizel z plic, tělo mi roztálo. Úlevou jsem se mu zhroutila do náruče.

„Ty jsi přišel,“ zašeptala jsem.

Pohládl mě palcem po tváři. Krátce, mlčky přikývl.

Ano.

Sklonil se a přitiskl rty na moje. Srdce mi v hrudi vyjeklo.

Nemůžu tomu uvěřit. Ono se to opravdu děje.

Chytila jsem ho za klopky smokingu a přitáhla si ho blíž. Bezpočtukrát jsem si náš polibek představovala, nikdy mě však ani nenapadlo, že to bude takovéhle. Že to pro mě bude představovat domov. Kyslík. Věčnost. Jeho plné rty přelétly po mých, do úst mi vyslaly jeho horký dech. Prozkoumával, ochutnával, kousl mě do spodního rtu, než si mé rty znovu vzal. Maličko naklonil hlavu a divoce přitiskl rty na moje. Jazykem mi pronikl do úst. Oplatila jsem mu to. Přitáhl si mě blíž, pomalu, vášnivě mě ochutnával. Položil mi ruku do prohlubně zad a zasténa mi do úst, jako bych byla jedinou studnou v poušti. Vydechla jsem mu do úst a bez sebemenších zkušeností jsem mu olízla koutek rtů. Cítila jsem se trapně, vzrušeně a především svobodně.

Svobodně. V jeho náruči. Existuje víc osvobozujících pocitů než vědomí, že vás někdo miluje?

Zakolébala jsem se mu v náruči, líbala ho dobré tři minuty, než se můj omámený mozek vzpamatoval. Chutnal po whisky, a ne po vínu, které Angelo celý večer pil. Byl výrazně vyšší než já – vyšší než Angelo –

i když ne o moc. Pak mě do nosu udeřila vůně jeho vody po holení a vzpomněla jsem si na ty ledové oči, syrovou sílu a temnou smyslnost, která mi v nitru rozhořela plameny vzteku. Pomalu jsem se nadechla a ucítila, jak uvnitř znovu začínám hořet.

Ne.

Odtrhla jsem rty od jeho a klopýtla, zakopla jsem o schod. Chytil mě za zápěstí a škubnutím si mě k sobě přitáhl, abych nepadla, avšak znovu se mě políbit nepokusil.

„Vy!“ vykřikla jsem. Hlas se mi trásl. S dokonalým načasováním se pouliční lampy rozsvítily a ozářily ostré křivky jeho obličeje.

Angelo měl měkké křivky a vyrýsovanou čelist. Tento muž měl ostré hrany a drsné rysy. Ani ve škrabošce se nepodobal muži, jehož jsem milovala.

Jak to udělal? *Proč* to udělal? Vhrkly mi slzy do očí, ale potlačila jsem je. Nechtěla jsem dát tomuto muži pocit zadostiučinění, kdyby mě viděl, jak se hroutím.

„Jak se opovažujete!“ ucedila jsem tiše. Abych nekřičela, kousla jsem se do tváří, až jsem na jazyku ucítila krev.

Odstoupil ode mě, sundal si Angelovu masku – bůh ví, jak k ní přišel – a odhodil ji na schody, jako by byla špinavá. Zpod ní se jako umělecké dílo vynořil jeho obličej. Krutý a děsivý. Nedokázala jsem od něj odtrhnout oči. O krok jsem ustoupila, potřebovala jsem mezi námi prostor.

„Jak? Snadno,“ odpověděl lhostejně, téměř přezíravě. „Chytrá žena by se však zeptala *proč*.“

„Tak proč?“ odfrkla jsem si. Předchozích pět minut jsem nehodlala brát na vědomí. Políbil mě někdo jiný. Angelo – jak diktovala tradice mé rodiny – nebude láskou mého života. Zato tenhle pitomec...

Ted' odstoupil on. Širokými zády blokoval vchod do muzea, proto jsem neviděla, kdo za ním stojí se schoulenými rameny, s ústy dokořán, s obličejem nezakrytým maskou a zírá na nás.

Angelovi stačil jediný pohled na mé napuchlé rty. Otočil se a vrátil se dovnitř. Emily se za ním rozběhla.

Wolfe už nebyl vlk v rouše beránčím. Vyrázil po schodech a já jsem hleděla za jeho vzdalujícími se zády. Když došel ke dveřím, jako na zavanou se v nich objevila jeho partnerka. Wolfe si ji zavěsil do rámě a doprovodil ji po schodech dolů. Nevěnoval mi jediný pohled. Stála jsem na tom betonovém schodišti a slyšela, jak mu ta žena něco šeptá. Suše jí odpověděl a vzduchem se roznesl její smích.

Když se za nimi zavřely dveře limuzíny, rty mě páli-ly tak ukrutně, až jsem se jich musela dotknout, abych si byla jistá, že mi nevzplály. Ten výpadek proudu nebyl žádná náhoda. Zařídil to on.

Vzal osud do svých rukou. Vzal do svých rukou *můj* osud.

Vytáhla jsem si z živůtku vzkaz, odhodila ho na schody a dupla na něj jako vzteklé dítě.

Wolfe Keaton mi ukradl polibek.

2. KAPITOLA

Francesca

ZATÍMCO JSEM toho večera hleděla na pavučinky a nedokonalosti stropu své ložnice a kouřila cigaretu, zmítal mnou vztek.

Ta tradice je hloupá, nedá se brát vážně. Těžko se to dá považovat za něco vědecky podloženého. Jistě, ne všechny věštby napsané na kus papíru se vyplní. Wolfa Keatona stejně už nejspíš nikdy neuvidím.

Nicméně jsem se měla brzy vidět s Anjelem. I kdyby naši schůzku příští pátek zrušil, tento měsíc se bude konat mnoho svateb, svátků a dalších společenských událostí, kterých jsme se měli oba účastnit.

Vysvětlím mu to tváří v tvář. Jeden hloupý polibek přece nevymaže roky slovní přede hry. Dokonce jsem si i začala představovat, jaké bude mít výčitky, až zjistí, že jsem senátora Keatona políbila jenom proto, že jsem si myslela, že je to on.

Típla jsem cigaretu a zapálila si další. Mobilu jsem se nedotkla. Odolala jsem nutkání poslat Angelovi vzkaz plný hysterických omluv. Potřebovala jsem si o tom všem promluvit se sestřenkou Andreou. Bydlí na opačném konci města, a jelikož jí je něco málo přes

dvacet, je jediná, na koho se obracím s žádostmi o radu ohledně opačného pohlaví.

Obloha se s nadcházejícím ránem zalila růžovou a zlatou barvou. Venku, za zdmi našeho sídla z vápence, začali zpívat ptáci, usazení na římse mého okna.

Zakryla jsem si oči předloktím a v ústech cítila pachut' popela a zklamání. Byla sobota a potřebovala jsem odejít z domu, než si matka začne něco vymýšlet. Třeba že by mě vzala na nákupy drahých šatů, během nichž by se mě vyptávala na Angela Bandiniho. Na to, že mi šatník přetéká oblečením a botami, jsem podle měřítek italoamerické smetánky spíš docela prostá dívka. Hraju svou roli, protože mi nic jiného nezbyvá, ale šťve mě, že se mnou zacházejí jako s hloupou neschopnou princezničkou. Nepoužívám skoro žádný make-up a vlasy nejradši nosím rozpuštěné. Dávám přednost jízdě na koni a zahradničení, než abych v jednom kuse nakupovala nebo chodila na manikúru. Odpočívám při hře na piano. Trávit celé hodiny ve zkušební kabině a poslouchat komentáře matky a jejích přítelkyň je mojí osobní definicí pekla.

Omyla jsem si obličej, oblékla si černé rajtky, jezdecké holínky a bílou bundu přes hlavu. Zašla jsem do kuchyně, vytáhla štos čísel magazínu *Vogue*, zapálila si cigaretu a hodila do sebe cappuccino a dva prášky proti bolesti hlavy. Z úst mi vycházely obláčky modrého kouře, zatímco jsem okousanými nehty bubnovala do stolu. V duchu jsem senátora Keatona znovu proklínala. Včera měl při večeři dokonce tu drzost poznamenat, že jsem si svůj způsob života nejen zvolila, ale také se mi líbí. Ani ho nenapadlo, že jsem se s ním třeba jen smířila, že bojuju jen tehdy, když z toho můžu vyjít jako vítěz, místo abych se pouštěla do předem prohraných bitev.

Vím, že si nesmím budovat kariéru. Smířila jsem se s tím, přestože mi to lámalo srdce, tak proč jsem nemohla mít to jediné, co jsem stále chtěla? Život s Angelem, jediným mužem v Organizaci, kterého mám upřímně ráda.

Slyšela jsem na schodech klapání podpatků matčiny lodičky a její hlas, jak o něčem zaníceně mluvila, a pak zakvilení dveří otcovy kanceláře. Uslyšela jsem, jak se papá o něčem po telefonu hádá v italštině. Nato se máma rozplakala. Moje matka neměla ve zvyku plakat a můj otec zas neměl ve zvyku zvedat hlas, proto mě zaujalo, že se právě teď dělo obojí.

Rozhlédla jsem se po otevřeném půdorysu přízemí, kde kuchyně spojená s obývacím pokojem volně přecházela v rozlehlou terasu, a spatřila Maria a Stefana, kteří o něčem hlasitým šepotem italsky debatovali. Zmlkli, když si všimli, že na ně zírám.

Hodiny na zdi mi prozradily, že ještě není ani jedenáct.

Znáte ten pocit, že se blíží katastrofa? Kdy se vám poprvé zem zatřese pod nohama, poprvé na stole zacinká šálek s kávou a pak udeří bouře? Přesně tohle se teď dělo.

„Frankie!“ zaječela máma. „Čekáme hosty. Nikam nechod.“

Jako bych snad mohla odejít. Tohle bylo první varování. Zamrazilo mě z toho.

„Kdo přijede?“ křikla jsem.

Odpověď na otázku jsem dostala ani ne o vteřinu později. Zrovna když jsem se chystala vyrazit po schodech, abych se rodičů zeptala, co se děje, ozval se zvonek.

Otevřela jsem dveře a před sebou spatřila svého nového úhlavního nepřítele Wolfa Keatona. Stál za dveřmi, na obličeji zlomyslný úšklebek. Poznala jsem ho,

přestože mu po většinu včerejšího večera zakrývala tvář maska. Sice jsem toho muže nenáviděla, avšak dostal do vínku nezapomenutelný obličej.

Vědomě odměřeně a nesnesitelně elegantně vešel do vstupní haly, na sobě skvěle padnoucí kostkovaný oblek a na míru šitý trenčkot. Okamžitě si setřásl ranní rosu z polobotek. V patách mu byli jeho osobní strážci.

„*Nemesis*.“ To slovo vyštěkl, jako bych ho snad obelstila já. „Jak se dnes ráno cítíte?“

Mizerně a je to vaše vina. Samozřejmě nebylo potřeba, aby se dozvěděl, že má na moji náladu jakýkoli vliv. Už tak stačilo, že mě obral o první polibek s Anjelem.

Zavřela jsem za ním dveře, aniž bych mu věnovala jediný pohled, a přivítala ho stejně, jako bych vítala samu Smrt.

„Mám se opravdu skvěle, senátore Keatone. Po pravdě jsem vám chtěla za včerejšek poděkovat,“ dodala jsem a nasadila svůj nejfalešnější zdvořilý úsměv.

„Vskutku?“ Skepticky povytáhl obočí, svlékl si trenčkot a podal ho jednomu ze svých osobních strážců, protože jsem se nenabídla, že to udělám.

„Ano. Ukázal jste mi, jak se skutečný muž *nemá* chovat, a dokázal jste tak, že je pro mě Angelo Bandini ten pravý.“

Strážce pověsil Wolfův trenčkot na věšák. Moji přítomnost nebral na vědomí. Keatonovi osobní strážci se od otcových lišili. Měli uniformy a pravděpodobně i vojenský výcvik.

„Jako gentleman jste mě zklamal. Jako podvodníkovi vám ale musím dát jedničku s hvězdičkou. Udělal jste na mě opravdu dojem.“ Zvedla jsem oba palce.

„Jste vtipná.“ Rty měl sevřené do tenké linie.

„A vy jste...?“ vyhrkla jsem, on mi však prudce skočil do řeči.